

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, ΚΑΛΗΜΕΡΑ.

μία παράσταση από τα γραφτά της **Μέλπως Αξιώτη**

Ερμηνεία:
Ιωάννα Μπιθίρη

ΠΑΠΟΥΤΣΑΔΙΚΟ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ

Δαβάκη 20, Χαϊδάρη
papoutsadiko.espivblogs.net

Απρίλης
2012

«...Τα λόγια αυτά γράφονται για τους αγωνιστές όλου του κόσμου. Για κείνους που ύπνεσαν από βραδύς γεροί, και δεν ξημερωθήκανε. Για κείνους που ξυπνούσαν νέοι και βραδιαζότανε με άσπρα μαλλιά μέσα στις διεθνείς Ασφάλειες. Για κείνους που σπιθοβολά το μάτι τους στη λέξη «λευτεριά!». Εκείνοι θα μας καταλάβουν. Μαζί μας θα κλάψουν πικρά, μαζί μας προπαντός θα υπερηφανευτούν για τις μικρές και μεγάλες μας δόξες. Γράφονται επίσης και για μερικούς, την ώρα που αυτάρκεις και ανυποψίαστοι, τραβούσαν τη σκανδάλη, το Δεκέμβρη, ενάντια στο λαό. Αυτοί, αν δεν προλάβουν να μετανιώσουν οι ίδιοι, θα μετανιώσουν γι' αυτούς τα παιδιά τους..»

«3 Δεκεμβρίου 1944. Στην πλατεία Συντάγματος χιλιάδες λαός διαδηλώνει σε απόλυτη τάξη.

Μεσ στην ανθρωποθάλασσα, συναντιόμαστε με τον Γιώργη, τον δικηγόρο, τρία χρόνια τον ήξερα, έτσι λέγεται. Τρελός από χαρά μ' αγκαλιάζει: - «Τώρα μπορώ να το φωνάζω! Δε φοβάμαι πια! Είμαστε ελεύθεροι! Δεν με λεν Γιώργη, λέγομαι...». Δίπλα από τ' Ανάχτορα αστυνομικοί και φασίστες εκείνη τη στιγμή μας πυροβολούν στο ψαχνό. Κορίτσια δείχνουν τότε τα στήθια τους και τους φωνάζουν: Βαράτε εδώ! Είμαστε άοπλοι! Και οι φασίστες τα βαρούν. Του Γιώργη τ' όνομα ακόμα δεν το' μαθα! Οι νεκροί πέφταν τώρα γύρω τριγύρω μας ένας - ένας χάμω σαν σπουργίτια.

Την άλλη μέρα, 4 Δεκέμβρη, θάψαμε τους νεκρούς μας. Μεσ στη νεκρώσιμη πομπή, μας ξανασκοτώνουν. Την άλλη μέρα, 5 του Δεκέμβρη, διαμαρτυρηθήκαμε για τους τόσους νεκρούς μας. Απ' τα μπαλκόνια των «Βασιλικών», με χειροβομβίδες και αυτόματα, μας ξανασκοτώνουν.

Τότε από μυριάδες στόματα ακούστηκαν τούτα τα λόγια και ταυτόχρονα γίνηκαν τούτες οι πράξεις, που συνεχίστηκαν 33 μέρες στην Αθήνα και 6 βδομάδες στην υπόλοιπη χώρα.

-Ο πόλεμος! Ο πόλεμος! Ήρθε πάλι ο πόλεμος! Μας σκότωσαν τον άοπλο λαό μας! Στο αίμα τα μουλιάσανε τα λάβαρα μας! Στο αίμα του βουτήξαμε τα δάχτυλα και γράψαμε εκδίκηση! Ο πόλεμος! Ο πόλεμος! Η αντίσταση συνεχίζεται! Τα όπλα μας! Τα όπλα μας! Χτυπήστε τις καμπάνες! Βαρέστε τις σάλπιγγες! Να φωνάξουνε τα χουνιά! Να βγουν τα συνεργεία! Για τον λαό μας! Το δίκιο και τη λευτεριά! Οι Ασφάλειες παραδίνονται! Οι πουλημένοι ξαναπουλιούνται! Οι παραστρατημένοι έρχονται μ' εμάς! Σε 3 μερόνυχτα τις φάγαμε τις φασιστικές χωροφυλακές! Ακόμα λίγο κι ο λαός θα γίνει νοικοκύρης στον τόπο του! Οι αντιφασίστες θα ανασάνουν για πάντα! Οι δοσίλογοι θα τιμωρηθούν! Τα ξυπόλυτά μας θα παπουτσωθούν! Τα στρατόπεδα θα διαλυθούν! Οι φυλακές θα γίνουν φροντιστήρια!»

«..Αυτό, ώσπου κατέθεσε ο ΕΛΑΣ τα όπλα του. Όλοι κλάψανε τότε. Όχι μόνο πως ήτανε λαϊκός απελευθερωτικός στρατός. Ήταν η αυριανή πνοή... Τώρα θα χρειαστεί να την ξαναπεριμένομε..»

«Κι έτσι δημιουργήθηκε εκείνο το κομμάτι αυτής της συνοικίας της πρωτεύουσας. Εδώ βλέπεις τραπεζίτες, μεγαλέμπορους, βιομήχανους, κοκότες της πολυτελείας, αρχόντισσες αξιοπρεπείς, κι ακόμα και κανέναν επιστήμονα. Βλέπεις δηλαδή τον κόσμο που έχει κιόλας δυο γενεές αριστοκρατίας από πίσω του, καθώς είναι δύσκολο στην Ελλάδα να έχεις και περισσότερο, και δίπλα τον ψιλικατζή που πέρασε με σάλτα τα γνωστά απαραίτητα στάδια της κεφαλαιοκρατικής εξέλιξης και ο ίδιος είναι σήμερα και ο ιδιοκτήτης και ο διευθυντής πολύπλευρης επιχείρησης, που έχει πια όλα τα εφόδια για να περάσει σε τραστ.

Από τούτον τον κόσμο βγαίνουν οι υπουργοί, και φυσικά και οι πρωθυπουργοί. Από τούτον τον κόσμο βγαίνουν οι στυλοβάτες του ελληνικού παλατιού, αλλά φυσικά και της βασιλευόμενης ή όχι δημοκρατίας.

Αυτός ο κόσμος ταΐζει και τη φτωχολογιά για να μην τα τινάξει απ'την πείνα, την παίρνει δηλαδή για υπηρέτες στα σπίτια του, για εργάτες στη δουλειά του, και ακόμα και για ψηφοφόρους τυχαίνει συχνά να την παίρνει, τάζοντάς της φυσικά τσουβαλάκια με καρβέλια σε όλων των ειδών τις εκλογές. Κι είναι κι αυτό ομολογουμένως μια κάποια σημαντική λεπτομέρεια.»

Μέλπω Αξιώτη

Ακούγονται αποσπάσματα από το χρονικό: «Απάντηση σε 5 ερωτήματα», το μυθιστόρημα: «Εικοστός αιώνας», τα διηγήματα: «Σύντροφοι, καλημέρα!», «Χερ Ντόκτορ».

Επιμέλεια παράστασης: Ελισάβετ Αντάπαση

Ευχαριστίες:

Στον Πέρη για την καθοδήγηση του, στο Θάνο για την τεχνική υποστήριξη, στη Μαρία και το επιτελείο της, στη Δανάη, στη Λούλα, στον Άρη, στη Βάσω, στην Αφροδίτη, στο Φώτη, στη Θάλεια, στην Άνυ, στον Σπύρο Φ., στην Ελένη, στον αδελφό μου Γιάννη, στη κατάληψη Παπουτσάδικο, στο Ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη, στο κατειλημμένο ΒΟΞ, σε όλους όσους δημιουργούν και στηρίζουν δομές αυτοοργανωμένης έκφρασης, σε όλους όσους δεν παραδίνουν τα όπλα μέχρι την πολυπόθητη λαοκρατία.